

bragt en yst videnskabelig Højskole, det synes mig er en fattig Trøst. Nu foreligger her et Spørgsmaal, hvor vi kunne udføre en Handling ved at stemme, og da at motivere i en Retning og stemme i en anden, det trøster jeg mig ikke ved. Men det skal jeg nu ganske lade ligge, jeg overlader det til det ærede Medlem selv, det kunne vi siden forhandle.

Jeg har navnlig et Par Bemærkninger at gøre til den ærede Ordfører, der talte snart som Ordfører, snart som Landmand, jeg veed ikke hvilket. I begge Genstaber er han ministeriel til op over Drene i dette Spørgsmaal som i saa mange andre. Naar Folk tale som det og det i Stedet for at tale som Folkerepræsentanter, begynder jeg altid at blive angst for, at de som det og det have et Særsyn, der ikke passer for dem som Folkerepræsentanter. En af det ærede Medlems Grunde til at stemme mod mig er den, at jeg ikke tidlig nok er kommen frem med den Tanke om Landbohøjskolens Flytning. „Det ærede Medlem tav, da vi begyndte“ — det var Hovedgrunden. Jeg takker det ærede Medlem for den Omhu, hvormed han følger min Stilling til disse Spørgsmaal. Jeg kan ikke nægte, det kunde interessere mig at faa noteret op denne Sags Behandling ogsaa i Entelthederne, naar vi en Gang ere færdige og have flaaet os sammen med eller mod den ærede Ordfører. Men hvad gjorde saa det, om jeg tav et Aar, det første Aar i 1887—88, da der slet intet Forslag forelaa om at anvende 1 Mill. til Landbohøjskolens Bygninger? Kan det i Virkeligheden svække min Dagsorden i mindste Maade? Jeg begriber ikke, at den ærede Ordfører i Virkeligheden begyndte med at anføre saadanne Grunde til at hamre løs paa min Dagsorden; jeg synes ikke, der er den fjærneste Forbindelse derimellem. Ja, selv om jeg den Gang havde haft en helt forskellig Mening, selv om jeg havde holdt paa, at det var et prægtigt Sted for Landbohøjskolen, det indenrigsministerielle Sted derinde paa Frederiksberg, og nu ved Samtale i en 3, 4 Aar med andre Menneſter, som ogsaa ere Landmænd, var kommen til en anden Anskuelse, skulde det da være til Forflekselse for mit Forslag? Nu træffer det sig imidlertid saaledes, at den ærede Ordførers Grunde maa falde bort. Første Gang, jeg havde Ordet i denne Sag, efter at Indenrigsministerens Udvalg havde behandlet den, sagde jeg her i Salen: Det er for mig et Hovedpunkt ved Behandlingen af denne Sag, at Skolen flyttes. Jeg haaber, at den ærede Ordfører dermed vil være tilfreds. Nej, maaste ikke — det staar ikke i Betænkning.

Nej, men der staar i Betænkningen, at hele Udvalget skyder netop Hovedstemmelsen ud, som jeg vil til Livs, nemlig Anvendelsen af Millionen, og derved ikke præjudicerer dette Spørgsmaal; thi det er Millionens Anvendelse til en ny Bygning, der befæster Højskolens Betslgenhed her i Njbenhavn, for bestandig afgør den. Saa længe Millionen ikke er anvendt, saa længe kan man tale om det. Da hele Udvalget kom til det Resultat, som ogsaa var Hovedpunktet i mine Forklaringer om Flytningen osv., at der ikke skulde anvendes mere end 27,000 Kr. til nogle midlertidige nødvendige Bygninger, som ikke havde det fjærneste at betyde overfor Hovedspørgsmaalet, vilde det være skammelig af mig, om jeg vilde have presset dem videre paa det Kapitel, naar de selv udtog den Paragraf, jeg vilde have udtaget. Nu kunne De selv se, hvad den ærede Ordfører saar ud af det. Han tror, han kan bygge sine Anter mod min Dagsorden paa min Tavshed — jeg skulde have talt i Tide. Jeg vil imidlertid sige den ærede Ordfører: Nu have vi i 4 Aar haft denne Sag for, og han veed saamænd ikke endnu, om vi ikke kunne faa den en 3, 4 Aar endnu, med mindre det ærede Flertal vil for hver Gang glide mere og mere over til det Standpunkt, som vi dog have modsat os, da vi begyndte. Nej, det Spørgsmaal har ligget længe hos mig, det er mig ikke fremmed, men hvad kan det hjælpe, naar det er saa fremmed for andre og for min ærede Kollega fra Sjælland, det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds, som tidligere ikke alene, saa vidt jeg erindrer, vilde have Landbohøjskolen flyttet, men ogsaa Universitetet flyttet til Sjælland; i begge Dele var jeg enig med ham. Nu staar han en Streg over Landbohøjskolen og tror, at derved kommer Millionen til det delvise Universitet.

Saa var det Befoſtningen. Jeg indrømmer, at den ærede Ordfører er en meget sparsommelig Mand i Finansvæsenet, og det priser jeg ham for. Han forlanger ikke flere Bevillinger til Ministeriet end høist nødvendigt, men det undrer mig, at han i den Grad er bleven forkræftet af nogle Tal, som findes opførte i Betænkningen fra 1888—89, Løst henkastede Tal, hentede fra de Regeringskontorer og Autoriteter, der ere absolut imod Flytningen, de skulle være paa Forhaand overbeviseende for os om Befoſtningen. Men saadan Tilbedelse af den Slags Frembringelser af Tal har jeg aldrig haft i mit politiske Liv; saa meget Værd har jeg ikke tillagt den Slags Tal, der komme fra Autoriteterne uden grundig Un-